

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת

נְשִׁיקָה מִבּוֹרֵא עוֹלָם

אָבִיא דֻּגְמָה נוֹסֶפֶת שֶׁחָוִיתִי: לִפְנֵי לְמַעְלָה מֵעֶשׂוֹר עוֹד בְּהְיוֹתִי אַבְרֶךְ פָּשׁוּט שֶׁיּוֹשֵׁב בַּכּוֹלֶל וְלוֹמֵד, נִקְלַעְתִּי יַחַד עִם מִשְׁפַּחְתִּי לְמַצָּב כַּלְכָּלִי קָשֶׁה מְאֹד. בְּנוֹסָף לַחוֹבוֹת לַחֲבֵרִים, וְלִבְנֵי מִשְׁפָּחָה, הַמַּצָּב הָיָה כָּל כָּךְ קָשֶׁה עַד שֶׁשָּׁקַלְנוּ אֲנִי וְרַעְיָתִי שֶׁאֶעֱזֹב אֶת בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְאֵצֵא לַעֲבֹד בַּשּׁוּק הַפָּתוּחַ. וּכְשֶׁהַבַּנְתִּי הֵיכָן אֲנִי עוֹמֵד, פָּנִיתִי בִּתְחִלָּה לַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ: "אָנָּא, אָבִי שֶׁבַּשָּׁמַיִם, אַל תְּנַתֵּק אוֹתִי מֵאַהֲבַת חַיֵּי שֶׁזּוֹ הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה". וְאָז פָּגַשְׁתִּי אֶת הַסֵּפֶר חוֹבַת הַלְּבָבוֹת בְּשַׁעַר הַבְּטָחוֹן. בְּמַהֲלַךְ הִלְמוּד בּוֹ חָזַר הַחִיּוּךְ לְפָנַי, וְחָזְרָה הַשִּׂמְחָה לִלְבִּי, הֵבַנְתִּי שֶׁאֲנִי פָּשׁוּט נוֹעֵל אֶת מַזָּלִי בְּמַחְשְׁבוֹתַי וַאֲנִי לֹא מַסְפִּיק מַאֲמִין שֶׁהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ יָכוֹל לִשְׁלוֹחַ לִי אֶת כָּל מַחְסוֹרִי בְּכָל רֶגַע, וּלְלֹא קֹשֶׁר לְיִכֹלֶת שֶׁלִּי אוֹ שֶׁל רַעְיָתִי. אֵין סָפֵק שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֹא תָּלוּי בְּמַעֲשִׂים שֶׁלִּי, אִם אֶעֱשֶׂה הַרְבֵּה בְּשֵׂכֶל הַפַּרְנָסָה אוֹ מְעַט.

בְּשֶׁלָּב מְסֻיָּם הִתְחַלְתִּי לְתַרְגֵּל בְּמַחְשְׁבוֹתַי, שֶׁהַשֵּׁם הוּא כֹּל יָכוֹל וְיָכוֹל לִשְׁלוֹחַ לִי מַעֲטָפוֹת עִם כֶּסֶף עַד אֲלֵי בְּכָל דֶּרֶךְ שֶׁתִּהְיֶה. וְאָז הַהֲגִיוֹן שֶׁלִּי אָמַר לִי אֵיךְ תְּקַבֵּל כֶּסֶף, הֲרֵי אַף אֶחָד לֹא מַכִּיר אוֹתָךְ. אֲפִלּוּ מִי שֶׁמַּכִּיר אוֹתָךְ לֹא יוֹדֵעַ שֶׁאַתָּה צָרִיךְ, אִם כָּךְ מִי בְּדִיּוּק יִשְׁלַח לְךָ כֶּסֶף? וְעוֹד טְעָנוֹת שֶׁטָּעַן בְּתוֹכִי "הַהֲגִיוֹן הַבָּרִיא". וְאָז הֵבַנְתִּי שֶׁבְּעָצֶם הַהֲגִיוֹן הַבָּרִיא שֶׁהֵרְגַּלְתִּי אֵלָיו כָּל חַיַּי הוּא בְּעֶצֶם כְּפִירָה, וְהַיְכֹלֶת שֶׁל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא כֹּל יָכוֹל אֲפִלּוּ לְמַעְלָה מִיְּכֹלֶת הַשֵּׂגָה שִׂכְלִית, וּבְמִלִּים פְּשׁוּטוֹת אֵין אֵצֶל הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא הַגְיוֹן וְאֵין אֶצְלוֹ טֶבַע, בְּנֵדַאי שֶׁאֵין אֶצְלוֹ שׁוּם הַגְבָּלָה בִּיכָלְתּוֹ.

זֶה לֹא קַל לְשַׁנּוֹת דַּרְכֵי חֲשִׁיבָה שֶׁהֵרְגַּלְתָּ בָּהֶם לְמַעְלָה מִשְּׁלוֹשִׁים שָׁנָה, אֲבָל יָדַעְתִּי שֶׁאִם אֶבְין אֶת הָאֱמֶת הַמֻּחְלֶטֶת שֶׁאֵין לְבוֹרֵא שׁוּם מַעֲצוֹר מִלְהַשְׁפִּיעַ עָלַי אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי, אוֹ אָז אֶזְכֶּה לִרְאוֹת מִמֶּנּוּ דְּבָרִים לֹא הֶגְיוֹנִיִּים. וְכָךְ הֶחְלַטְתִּי שֶׁאֲנִי מְחַכֶּה לַכֶּסֶף מִמֶּנּוּ בְּכָל דֶּרֶךְ אֶפְשָׁרִית וַאֲפִלּוּ לֹא הֶגְיוֹנִית כְּגוֹן מַעֲטָפוֹת בַּדֹּאַר, עַל הַדֶּלֶת, הַפְקָדוֹת לְחֶשְׁבּוֹן הַבַּנְק, וְכַדּוֹמֶה (אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁזֶּה נִשְׁמַע מְאֹד מוּזָר, אֲבָל כְּדַאי גַּם לָכֶם לְנַסּוֹת, וְתִתְפַּלְאוּ לְגַלּוֹת שֶׁזֶּה עוֹבֵד).

בַּבֹּקֶר כְּשֶׁפָּתַחְתִּי אֶת דֶּלֶת בֵּיתִי, חִפַּשְׂתִּי מַעֲטָפָה עַל הַדֶּלֶת אוֹ בְּתֵבַת הַדֹּאַר וּמָצָאתִי שֶׁאֵין כְּלוּם.

כַּמּוּבָן שֶׁהַיֵּצֶר מִיָּד קָפַץ עָלַי וְאָמַר לִי, תַּפְסִיק עִם הַשְׁטֻיּוֹת שֶׁלְּךָ, לֵךְ לַעֲבֹד (לֹא חָלִילָה שֶׁאֲנִי מְזַלְזֵל בַּעֲבוֹדָה אֲבָל מָה אֶעֱשֶׂה וְחֶשְׁקָה נַפְשִׁי בַּתּוֹרָה). וַאֲנִי חָזַרְתִּי לְסֵפֶר חוֹבוֹת הַלְּבָבוֹת.

בַּבֹּקֶר הַשֵּׁנִי כְּשֶׁפָּתַחְתִּי אֶת הַדֶּלֶת, מָצָאתִי שְׁדְבוּקָה עָלֶיהָ מַעֲטָפָה וְעָלֶיהָ כָּתוּב "לְיִקְאַל כֹּהֵן שַׁבָּת שָׁלוֹם". כַּמּוּבָן שֶׁלֹּא יָכֹלְתִּי לְהִתְאַפֵּק וּלְחַכּוֹת עַד לְסִיּוּם תְּפִלַּת שַׁחֲרִית, וּמָצָאתִי בַּמַּעֲטָפָה סַךְ שֶׁל אֶלֶף דּוֹלָרִים. הִרְגַּשְׁתִּי בְּאוֹתוֹ רֶגַע כְּעֵין נְשִׁיקָה מֵהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שֶׁאוֹמֵר לִי אֲנִי אִתְּךָ, רַק תַּאֲמִין בִּי וּתְקַבֵּל הַכֹּל. מֵאוֹתוֹ רֶגַע הֵבַנְתִּי שֶׁאֶת עִקַּר הַמַּאֲמָצִים שֶׁלִּי בַּחַיִּים אֲנִי צָרִיךְ לְהַשְׁקִיעַ בֶּאֱמוּנָה בַּבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ וְלֹא בִּדְבָרִים אֲחֵרִים.

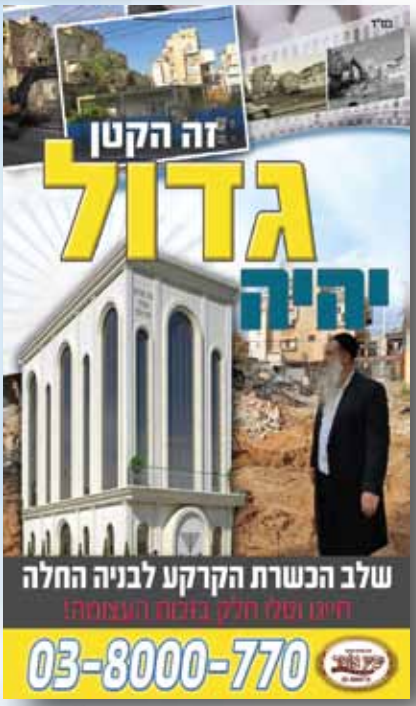
אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהַדְּבָרִים נִשְׁמָעִים קְצָת מוּזָרִים. אֲבָל אֲנִי מְצַיֵּעַ, לִפְנֵי שֶׁתִּפְסְלוּ אֶת הַדְּבָרִים, תְּנַסּוּ. אֲנִי מַרְגִּישׁ שֶׁזֶּה מַגִּיעַ לַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּתֵּן לוֹ הַזְדַּמְּנוּת וְנַאֲמִין בּוֹ בֶּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה וּתְמִימָה שֶׁהוּא יָכוֹל הַכֹּל, וְנַפְסִיק לִשְׁאֹל שְׁאֵלוֹת עַל הֵיכוֹלוֹת שֶׁלּוֹ.

דִּירָה לְלֹא מַשְׂכַּנְתָּא?!

כְּדֶגְמַת אוֹתוֹ אַבְרֶךְ שֶׁנִּגַּשׁ אֵלַי וְתָרַם חֲמֵשׁ מֵאוֹת שְׁקָלִים לְבֵית הַמִּדְרָשׁ, שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ, יֵשׁ לְךָ דִּירָה? עָנָה הָאַבְרֵךְ: לֹא, אֲנִי גָּר בִּשְׂכִירוּת בָּאֵזוֹר. בֵּרַכְתִּי אוֹתוֹ: "שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְזַכֶּה אוֹתְךָ לִקְנוֹת דִּירָה מְרֻוַּחַת וְנָאָה לְלֹא שׁוּם חוֹבוֹת וַאֲפִלּוּ לְלֹא מַשְׂכַּנְתָּא." רָאִיתִי עַל פָּנָיו מַבָּט שֶׁל תְּמִיהָה. שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ, מַדּוּעַ אַתָּה מֻפְתָּע? עָנָה לִי הָאַבְרֵךְ, אֵין לִי אֲפִלּוּ סְכוּם רִאשׁוֹנִי לִקְנִיַּת דִּירָה וְאַתָּה מְבָרֵךְ אוֹתִי בִּקְנִיַּת דִּירָה בְּלִי מַשְׂכַּנְתָּא? הֵשַׁבְתִּי לוֹ, בֹּא וְנִבְדֹּק יַחְדָּיו הַאִם יֵשׁ לַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא מַסְפִּיק כֶּסֶף בִּשְׁבִילְךָ כְּדֵי שֶׁתִּקָּנֶה דִּירָה בְּלִי חוֹבוֹת. אַתָּה יוֹדֵעַ כַּמָּה כֶּסֶף יֵשׁ בַּאֲמֶרִיקָה, טְרִילְיוֹנִים, וּבְסִין, בְּיַפָּן, אַנְגְּלִיָּה, אֵין סוֹף שֶׁל כֶּסֶף וְכֻלּוֹ בִּרְשׁוּת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ וּבִרְצוֹנוֹ הַטּוֹב מַעֲבִיר לְאָן שֶׁהוּא רוֹצֶה. וּלְפִי הַנִּרְאֶה הוּא יָכוֹל לִשְׁלוֹחַ לְךָ כֶּסֶף מַסְפִּיק לְדִירָה נֶחְמָדָה בִּבְנֵי בְרָק. כַּמּוּבָן שֶׁהָאַבְרֵךְ הֵבִין אֶת הַמֶּסֶר וּבִקֵּשׁ שֶׁאַבְרֵךְ אוֹתוֹ שׁוּב, כִּי עַכְשָׁו הוּא יַעֲנֶה אָמֵן בְּכַוָּנָה שְׁלֵמָה.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יצחק כהן שליט"א

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

נא לשמור על קדושת הגליון

שאלות ותשובות

מאת מורנו הרה"ג יצחק כהן שליט"א

שאלה: אני נוהג לנסוע כל בוקר לתפילת שחרית באופנוע שברשותי, ורציתי לדעת אם מותר לי להניח את התיק של התפילין והסידור תחת מושב האופנוע, או שמא יש בזה ביזיון?

תשובה: מבואר במשנה ברורה (סי' מ ס"ק יג), שאם יש חלל טפח פנוי (8 ס"מ) מהתפילין עד המושב, מותר. (וסיים שם המשנ"ב שכל בעל נפש ראוי שיחמיר בתפילין אם יש לו מקום אחר שקדושתם חמורה, אבל בשאר ספרים וסידורים מותר לכתחילה אם יש חלל טפח).

שאלה: בבית כנסת בו אני מתפלל, פעמים שמגישים לאחר התפילה בבוקר כיבוד לעילוי נשמה וכדו', האם אפשר לאכול עם התפילין או שצריך להסירם תחילה?

תשובה: מרן בשולחן ערוך כתב (בסי' מ סעיף ח), שסעודת עראי מותר לאכול עם התפילין, ולכן רק אם אוכל כביצה פת או מזונות בשיעור 54 גרם או יותר, צריך להסירם תחילה. ושאר מאכלים מותר לאכול אף יותר.

שאלה: יש לי קרוב משפחה שזקוק להלוואה, ואני מכיר אדם שמסכים להלוות לו, אך הוא התנה את ההלוואה בכך שאעזור לו בכמה עניינים בעירייה שבה אני עובד, האם יש בזה חשש ריבית?

תשובה: אם אתה היית צריך את ההלוואה, זה היה אסור מהתורה. אבל כאן היות ואתה לא הלווה (וגם הלווה לא שלח אותך שתעזור לו בעירייה, כדי שנאמר "שלוחו של אדם כמותו"), ממילא אין כאן איסור ריבית, כי ריבית זה רק מהלווה למלווה ולא מאדם אחר למלווה, וכמו שמבואר במרן השולחן ערוך (יו"ד סי' קס סעיף יג).

שאלה: בבית הכנסת שלנו ישנו חדר נוסף שמשם רואים את המתפללים דרך החלון, ומקום זה משמש לפעמים גם כעזרת נשים. האם מי שמתפלל שם נחשב לו שהוא מתפלל בציבור?

תשובה: אם רואה את הציבור מעזרת הנשים ללא חציצה אע"פ שלענין צירוף למניין אינו מצטרף ,נחשב לו כתפילה בציבור וכמבואר במרן השולחן ערוך (סי' נה ס"ק יח (עיין בברכ"י סי' צ, ובהלכה ברורה אות נו), ויש לסמוך עליהם במקום הצורך (ועיין במשנ"ב שם ס"ק נח).

מעבר לסגולה

מאת הרב אליהו עמיר שליט"א

נקמה או כפרה

הצוואה

ספר מלכים פותח בסיום תקופת מלכותו של דוד המלך ותחילת מלכות שלמה. דוד המלך בטרם מותו קורא לשלמה בנו ומצווה אותו ללכת בדרך ה' ולהנהיג את עם ישראל על־פי התורה. כמו כן יש לדוד המלך מספר בקשות אישיות אותן הוא מבקש משלמה המלך לבצע לאחר מותו. אחת הבקשות עוסקת בתקופה קשה מאוד שעברה על דוד המלך לעת זקנותו, כאשר אבשלום בנו קם ומרד באביו. מרד זה כמעט הסתיים באסון, שאבשלום רצה להרוג את דוד המלך אביו על־מנת לרשת את כסאו.

דוד המלך שלא רצה להתמודד ישירות מול בנו העדיף לעזוב את ירושלים ולברוח מחוץ לגבולות ארץ־ישראל, וירושלים נפלה כפרי בשל בידי אבשלום שהצליח להמריד את כל העם נגד דוד המלך. אבשלום עצמו נהרג זמן קצר לאחר מכן כאשר יצא להילחם באביו הבורח.

במהלך המרד אירע אירוע נוסף חמור מאוד - שמעי בן גרא, ראש הסנהדרין, כאשר ראה את דוד המלך בורח עם קומץ אנשים נאמנים יצא אחרי פמליית המלך וקילל את המלך וגידפו וכן השליך עליו אבנים ועפר.

הייתה זו בגידה נוראה במלכות דוד, ומן הדין היה בסמכותו של דוד המלך להורות להרוג את שמעי בן גרא כדין מורד במלכות. הנביא מתאר את הדו־שיח שהתנהל בין אבישי אחיינו של דוד המלך למלך, (שמואל ב טז, ט־י) "ויאמר אבישי בן צרויה אל המלך למה יקלל הכלב המת הזה את אדני המלך אעברה נא ואסירה את ראשו, ויאמר המלך מה לי ולכם בני צרויה כי כה יקלל, וכי ה' אמר לו קלל את דוד"

מדברי הנביא מתבאר שדוד המלך סבר ששמעי לא יכול לקלל אותו אלא אם כן ה' אמר לו לקלל, ואם כן - אמר דוד לאנשיו - מדוע נתייחס לשמעי, עלינו לבקש סליחה מאת ה' ואם נהיה זכאים מלמעלה הרי ששמעי לא יוכל לקלל גם אם ירצה כפי שהיה אצל בלעם; שהרי בלעם רצה לקלל את בני ישראל, אך הקב"ה חפץ לברכנו ולבלעם יצאו ברכות תחת קללות. וכך בכל אירוע שיש בעולם מגלגלים מן השמים חובה על־ידי חייב, דהיינו אם יש לאדם חוב בשמים פורעים את החוב ממנו על־ידי שאדם שהוא חייב, דהיינו שאינו ראוי, הוא יהיה השליח להביא את הנזק על אותו אדם שנתחייב בשמים. אבל אם אין לאדם חוב בשמים אף אחד לא יכול להזיק לו בארץ.

איפה החתן

משל למה הדבר דומה, לנערה שנולדה עם פיגור שכלי. הוריה עשו רבות למענה והתאימו לה מסגרות לימודיות וחברתיות על־מנת שתצליח בחייה למרות המגבלה הקוגניטיבית שנולדה עמה, אך לכולם היה ברור שבבוא היום נערה זו לא תוכל להתחתן. והנה, יום אחד הגיעה הנערה הביתה ודרשה בכל תוקף שהיא רוצה חתונה כמו כל נערות בנות גילה, ההורים נבוכו משום שאי אפשר לחתן אותה, אבל היא - שלא הבינה שמגבלת הפיגור מונעת ממנה להקים בית - התעקשה על חתונה בכל תוקף, ההורים לא ידעו מה לעשות, באחד הימים התברר להורים שיש ארגון חסד העורך חתונות לנערות מהסוג של בתם. חתונות אלו היו נערכות באולם שמחות עם מוזיקה ואוכל, כמו כן היו מלבישים את הנערות בשמלת כלה ועורכים למספר נערות יחד חתונה, כאשר תחת החופה היה מתנגן במערכת ההגברה קולו של מסדר קידושין העורך את הטקס במנגינה ערבה, גם צלמת היו מביאים לאירוע, וכמו כן היו בנות שבאו לרקוד עם הכלות והשמחה הייתה מושלמת, כמובן שחתונות מסוג זה לא נערכו עם חתן. ההורים יצרו קשר עם הארגון, שנענה בשמחה לערוך לבתם חתונה. ואכן בתאריך שנקבע הלבישו את הנערה בשמלת כלה ותחת החופה עמדו בנות נוספות שגם הן היו לבושות בשמלת כלה והשמחה הרקיעה שחקים, הכלות היו מאושרות וקהל המלוות דאג לשמח אותן כל הערב.

כעבור מספר ימים קיבלה הכלה אלבום תמונות הביתה שהנציח את האירוע המרגש. הכלה שקיבלה את האלבום שמחה מאוד והראתה לדודתה הזקנה את החתונה שחגגו לה, אך הדודה שלא הבינה כל־כך כיצד אחייניתה התחתנה ביקשה לראות את התמונות של החתונה, ולפליאתה התברר שאכן כן - אחייניתה היתה לבושה בשמלת כלה והתמונות שצולמו באירוע תיעדו חתונה לכל דבר. רק דבר אחד לא מצא חן בעיני הדודה, וכשסיימה לדפדף שאלה את אחייניתה: "החתונה יפה אבל איפה החתן".

פעמים רבות אדם יגיע לשמים ויראו לו את אלבום התמונות של חייו, פה הוא מחייך, שם הוא נואם, כאן הוא כועס, תמונות של כל מיני אירועים בחייו, אבל לפתע ישאלו אותו: "יש כאן הרבה תמונות, אבל איפה

המשך בעמ' האחרון

חדש!!! הושלמה הסידרה 'מעבר לסגולה'

יצא לאור חלק ב'

הכמות מוגבלת – כל הקודם זוכה

ניתן להשיג בחנויות המובחרות

או ב'הידברות' 073-222-1250

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

מה שזורעים - קוצרים!

מרן תמיד דרש בתוקף מכל יהודי לעשות כל אשר לאל ידו על מנת שילדיו יתחנכו במוסדות תורניים. באחד משיעוריו נשאל כיצד ינהג בעל שעשע לבדו בתשובה, ואשתו שאינה שותפה לתהליך מסרבת לשלוח את הבן לישיבה. מרן השיב בעצה מקורית, שהבעל יעשה איומים שאינו אוכל את האוכל שהיא מכינה עד שתסכים שהבן ילך לישיבה. כשהיא תראה שאינו אוכל את האוכל שטרחה ובישלה והגישה לו, היא לא תוכל לעמוד מנגד.

על הורים שבקשיות ערפם שולחים את בניהם לבתי ספר ממלכתיים, כתב בספרו "מאור ישראל" (דרושים עמ' כ"ד) שהרי הם כאילו מעידים עדות שקר בעצמם, שכן הם אומרים בקריאת שמע "ושננתם לבניך... ולמדתם אותם את בניכם", ועושים את ההיפך. עד כדי כך חמור היה הדבר בעיניו שבשו"ת "יביע אומר" (ח"ד חיו"ד סי' א') פסק שש"ץ או שוחט השולחים את בניהם לבתי ספר חופשיים, יש להשתדל להעבירם מתפקידם אם הדבר בגדר אפשרי. ע"ש.

"אדם שאינו מחנך בניו לתורה, מה יצא מהם?!" היה מזהיר בדרשותיו "אחר כך כשיגדלו – יתחרט, אבל כבר יהיה מאוחר, הוא ינשוך את בשרו ולא יועיל לו".

(מתוך החזון והמהפכה)

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

לכתחילה

בורא עולם, בא לי לכתחילה.

בא לי שהבית יהיה לכתחילה מסודר, שארוחת הצהריים תהיה מוכנה לכתחילה, שהילדים יעשו שיעורי בית.. לכתחילה. שהראשים שלהם יהיו תמיד נקיים, שידעו לצייר ולא לצאת מהקווים, שלא יזדקקו כל שני וחמישי לאבחון בכל המקצועות האפשריים, שהציונים במבחנים יהיו לכתחילה..

שהזוגיות תהיה לכתחילה, שהבעל יהיה תמיד שמח, שהילדים ימצאו זיווגים בזמן ראוי וטוב, שגם להם יהיו ילדים בנקל. לכולנו בא – לכתחילה. לא בדיעבד. לא על הדרך לעשות כביסות, על הדרך לשטוף את הבית, ועל הדרך לעשות חלונות (מידי שנה), על הדרך כמעט שוכחים להציץ במחברות של הילדה, לבדוק שכותבת בשורה ולא יוצאת, לא בדיעבד לשבת עם הילד לעשות שיעורי בית בלחץ ועצבים, או עבודות יצירה שדורשים מההורים.. כל אחת עם חבילתה והקשיים שלה..

אבל הרצון של כולנו הוא זהה, כולנו רוצות שהבית והנלווה אליו יהיה – פשוט לכתחילה. שלא נרגיש שבקושי מתחיל היום וכבר הוא נגמר ולא הספקתי חצי ממה שרציתי בתחילת היום. כי כל יום מתחיל עם השאיפות והרצונות שלו, וכל אחת רוצה בדיוק היום להשקיע בארוחת צהריים ובסוף מוצאת את עצמה, שוב, מחממת שניצל תירס, ואומרת שמחר היא תכין קציצות בשר בריא וסלט מרענן. וכל יום אנחנו שואפות להגיע לארונות, להוציא את הקיץ ולהכניס את החורף שכבר הגיע ממזמן.. אבל למה אנחנו לא מוצאות לזה זמן? ולכל אחת יש את הדברים שהיא יותר מגיעה אליהם ואת הדברים שהיא מאוד רוצה, אבל היא פשוט לא. זה יכול להיות בחינוך הילדים, בעבודות הבית, כנ"ל גם עם הבעל. שכל הזמן אנחנו מבטיחות לעצמנו שנצא לבד, בעל ואישה בלי אף אחד נספח.. ועד שזה יוצא לפועל לוקח המון זמן.. אם בכלל. ושלא נדבר על - איך אפשר לשלב עבודה בכל הסיפור?! או להניק? או ללמוד? לשטוף כלים? לאפות עוגה? וכו'...

אז ישתבח שמו לעד, כולנו יודעות ושמחות בשגרת היומיום העמוסה של אמא יהודייה. דיברנו על זה אינספור פעמים עד כמה צריך להודות ולהלל ולשבח על כל עמל ועל כל רגע ורגע שהקב"ה נותן לנו בעולם הזה, בעמל המבורך של שגרה מבורכת. לא רק ששומעים סיפורים לא נעימים של החברות – אלא תמיד. תמיד להעריך את השגרה! אף אחת לא רוצה שיוציאו אותה מהשגרה ויגרמו לה בעל כורחה להעריך ולרצות רק להיות בבית.. ולא במקום אחר.. חלילה. השגרה היא הברכה, היא השמחה. הילדים, העמל, הקושי, הבית, ובייחוד הבעל – הם עבודת השם שלך. לא משהו אחר. בורא עולם נתן לך את התפקיד הכי מכובד במערכת. הרמטכ"ל של הבית. בלעדייך אין. כשאמא שמחה ומרוצה מהעשייה שלה – כל הבית שמח, וכמובן להפך. וזה מתחיל ונגמר באמירת התודה מכל הלב על כל פרט קטן ומובן מאליו (כביכול) בחיינו. ולעניינו, איך בדיוק עושים שהכול יהיה לכתחילה? שכל הרצונות הטובים שלנו יתממשו? איך עושים שעבודות הבית וטיפוח הילדים יעבדו כמו שעון שווצרי ולא כמו השעון המעורר שעוד לא הצליח לעורר אותנו...?ישנן כמה עצות, הראשית היא – סדר עדיפויות.

אתן מכירות את הנשים שהבית שלהן תמיד מצוחצח לא משנה מה? למה זה קורה? כי בסדר העדיפויות שלה יש את ניקיון הבית, ויש כאלו שחשוב להן משהו אחר יותר. במידה ומשהו מפריע לך בהתנהלות של הבית שלך – ההמלצה היא לעשות ריענון בסדרי עדיפויות. האפשרות שהכול יהיה מושלם היא בלתי אפשרית. אבל כן ניתן לעשות ריענון ולאפשר לדברים שקצת הזנחנו לקבל יחס.לעשות חשבון נפש, להבין מה חסר בבית שלי, מהם הדברים שהייתי רוצה לשפר, לשנות, לתת קצת יותר מעצמי, ולהעלות את זה בסדר העדיפויות לפני דברים אחרים. ולאט לאט ללמוד לסדר את היום ולנצל את המקסימום מכל שעה. רק אחרי שנעשה סדר בראש יהיה ניתן להוציא זאת מהכוח אל הפועל. בהצלחה.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת כותבת הטור : 058-3266571.

סיפור לשבת

"המטבח של יש-שכר"

מעשה היה באברך תלמיד חכם ומתמיד גדול, שהמטבח בביתו ידע ימים יפים יותר... הארונות היו שבורים ורצוצים, מכשירי החשמל עתיקים וחורקים והצנרת מלאת חלודה.

הוא ורעייתו הגיעו למסקנה שעליהם להתקין מטבח חדש, אולם לא היה להם שמץ של מושג מה עליהם לעשות לשם כך. לתכנן את הארונות, לבחור קרמיקות, לעשות סקר מחירים למכשירי חשמל... כל אלו היו רחוקים מעולמם.

"שמע נא", הציעו לו ידידיו. "יש יהודי נבון וירא שמים שלמד עיצוב פנים. גש אליו ובקש ממנו לעשות בשבילך את העבודה ולקחת אחריות מלאה על תכנון המטבח, העיצוב הבנייה והאבזור".

האברך סבר וקיבל, וקבע פגישה עם אותו מעצב פנים. בפגישה, הסביר הלקוח הפוטנציאלי כי הוא הגיש תביעה מסוימת לביטוח לאומי, תביעה שאמורה לזכותו בסכום נכבד. "הבטחתי לאשתי שנקדיש חלק מהכסף למטבח חדש, נוח ומרווח. הסכום שאני רוצה להקציב למטרה זו הוא כך וכך. אנא, תכנן לי מטבח שיתאים לתקציב הזה, ועל העיצוב אשלם לך כמובן מראש".

"בחפץ לב", השיב המעצב. "מתי להערכתך תרצו להתחיל בשיפוץ?"

"אין לי מושג... ברגע שנקבל את הכסף מביטוח לאומי".

לאחר תקופה קצרה קיבל האברך טלפון מהמעצב: "הסקיצות מוכנות".

"הו, תודה! הכסף עדיין אינו אצלי. אעביר לך תשלום על העיצוב ואעמוד איתך בקשר כאשר נוכל להתחיל בבנייה".

חלפו חודש ואחריו חודשיים ושלושה. התשלום עבור התכנון הועבר מזמן, אבל את הסקיצות איש לא ביקש, והמעצב לא שמע מן האברך דבר.

לאחר תקופה נוספת, פנה למעצב מיליונר גדול וביקש עיצוב פנים למטבח ענק. "יש לי כך וכך מטרז', ואני רוצה מטבח הכי חדיש, הכי נוח והכי משוכלל. הא לך תשלום מראש על העיצוב, והנה פנקס שקים פתוח בשביל כל הרכישות. תזמין הכל מראש – כי בעוד חודש אני נוסע לחו"ל, ואז אני רוצה שיתחילו לעבוד".

המעצב החל מיד לעבוד, והצדיק את התשלום הנדיב שקיבל: הוא עבד בחריצות ובזריזות, עיצב מטבח מושלם והחל לבצע את ההזמנות. כמובן, הוא בחר בחומרי גלם איכותיים ומשובחים: שיש, קרמיקה, ארונות, פורמייקות, צירים, ברזים, כיורים, מכשירי חשמל – הכל מהחברות הטובות ביותר בשוק.

לאחר חודש וכמה ימים, הוא מקבל טלפון מהמיליונר: "סטופ. תעצור את העבודה".

"מה קרה? עכשיו לעצור? כבר קניתי הכול! הפועלים התחילו לפרק את המטבח הישן!"

"לא מעניין אותי. אתה יכול לזרוק הכול או לתת למי שאתה רוצה. נכנסתי כאן לתערוכה באירופה. אני מזמין כאן הכל והם ישלחו לי לארץ ויבצעו את ההתקנה".

הלם. מה הוא עושה עכשיו? נזק כספי אמנם לא נגרם לו כי הוא את משכורתו כבר קיבל, אבל מה יהיה על כל רכישות שכבר בוצעו והגיעו? הוא באמת ילך

המשך בעמ' האחרון

פנינים מהפרשה

חשיבות היחס

וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיךָ חֹלֶה (מח, א)

אמרו חז"ל (בבא מציעא פז ע"א): "עד יעקב לא הוה חולשא, אתא יעקב בעא רחמי והוה חולשא, שנאמר: 'ויאמר ליוסף הנה אביך חולה'".

כלומר, מבריאת העולם עד תקופת יעקב אבינו, לא היה אדם נפטר מתוך חולי. כאשר היה מגיע זמנו למות, היה מתעטש ומת. אמר יעקב אבינו לקב"ה: רבונו של עולם, מדוע אתה לא נותן אפשרות לאדם להתכונן לפני מותו? הוא צריך לחזור בתשובה ולהשאיר צוואה, ואין זה מן הראוי שימות לפתע פתאום. אמר לו הקב"ה: אתה צודק, וממך אתחיל. אתה לא תמות באופן פתאומי, אלא קודם כל תהיה חולה. זהו שנאמר "הנה אביך חולה".

יעקב אבינו נוטה למות, והנה מודיעים לו שיוסף מגיע. אומרת התורה: **"וַיִּתְחַזֵּק יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב עַל הַמִּטָּה"**. יעקב אבינו שוכב על ערש דווי, אך כאשר הוא שומע כי יוסף בא לבקרו, הוא מתחזק ויושב על המטה.

וכל כך למה?

פירש רש"י: "אמר, אף על פי שהוא בני, מלך הוא ואחלק לו כבוד, מכאן שחולקין כבוד למלכות". אמנם יוסף היה בנו, אך יעקב אבינו חלק לו כבוד. לומדים אנו מכאן, כיצד צריך להתייחס לזולת. גם אדם חשוב, הנמצא בכבודו של עולם, צריך לדעת שאם השני זקוק ליחס טוב, עליו להעניק לו אותו. אין אנו יכולים לתאר את חשיבות הדבר של יחס ראוי לשני.

כך הדבר גם ביחס לילדים. ההורים צריכים להעניק להם יחס מכובד, גם בישיבה אנשי הצוות צריכים להתייחס יפה לתלמידים.

היה אצלי יהודי שסיפר לו שבנו לומד בישיבה לצעירים, והוא מסרב ללכת לישיבה. קראתי לילד ודיברתי איתו באריכות, עד שהוצאתי ממנו את הסיבה האמיתית לכך שאינו רוצה ללכת לישיבה. הוא אמר לי שלא מתייחסים אליו כלל, ולכן הוא לא מוצא עניין בישיבה.

זאת התורה הקדושה רוצה שנלמד מהטהרה והמדות הטובות של יעקב אבינו. כיצד הוא חלק כבוד לבנו יוסף, ללמדנו כיצד לכבד כל אחד ואחד ולהתייחס אליו כראוי.

(מתוך משכני אחריך מאת הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א)

המשך מאמר הרב עמר

החתן, איפה הקב"ה בכל התמונות הללו, האם הכנסת אותו במראות חייך? חתונה בלי חתן היא לא חתונה!".

דוד המלך ברגעים הקשים ביותר בחייו לא התייחס לשמעי בן גרא אלא הביט על המקרה הזה בצורה יותר רחבה. הוא הבין שאין דבר בעולם שקורה ללא השגחת ה' יתברך ולכן שאל את עצמו היכן הקב"ה, ואז חיבר את עצמו מיד לבורא עולם.

הציווי המוזר

כעת, לאחר אירוע המרד מבקש דוד המלך משלמה בנו לפעול בחכמה על־מנת להעניש את שמעי בן גרא על מעשהו. מטרתו של דוד המלך היתה לתת לשמעי בן גרא עונש בעולם הזה על־מנת שלא ייענש על מעשהו בעולם הבא. פעולה זו לא חפץ לעשות דוד המלך בעצמו מסיבות שונות, אך כעת מצווה את שלמה בנו לעשות זאת בחכמה. להרחבת הנושא עיין בספר 'מעבר לסגולה' על פרשת ויחי.

מעוניינים בהרצאה של הרב אליהו עמר לכנס/חוג בית/אזכרה מהיום ניתן לפנות לתא קולי 0527668876 להשאיר שם וטלפון או לאימייל 7668876@gmail.com

המשך סיפור לשבת

וישליך מאות אלפי שקלים לאשפה?

לפתע נזכר: זה לא המטבח הראשון שתכנן לאחרונה ובסופו של דבר לא הגיע לידי מעשה. הוא הרים טלפון לאברך ושאל מה קורה והאם התקדם משהו אצלם.

"אל תשאל", נאנח האברך. "התביעה נדחתה. לא קיבלתי כלום, וכמובן שנאלצתי לוותר על החלום של מטבח חדש".

"לא", אמר מעצב הפנים. "אינך צריך לוותר. יש לך מטבח חדש, כולל מקרר, תנור, כיריים ואפילו מדיח כלים".

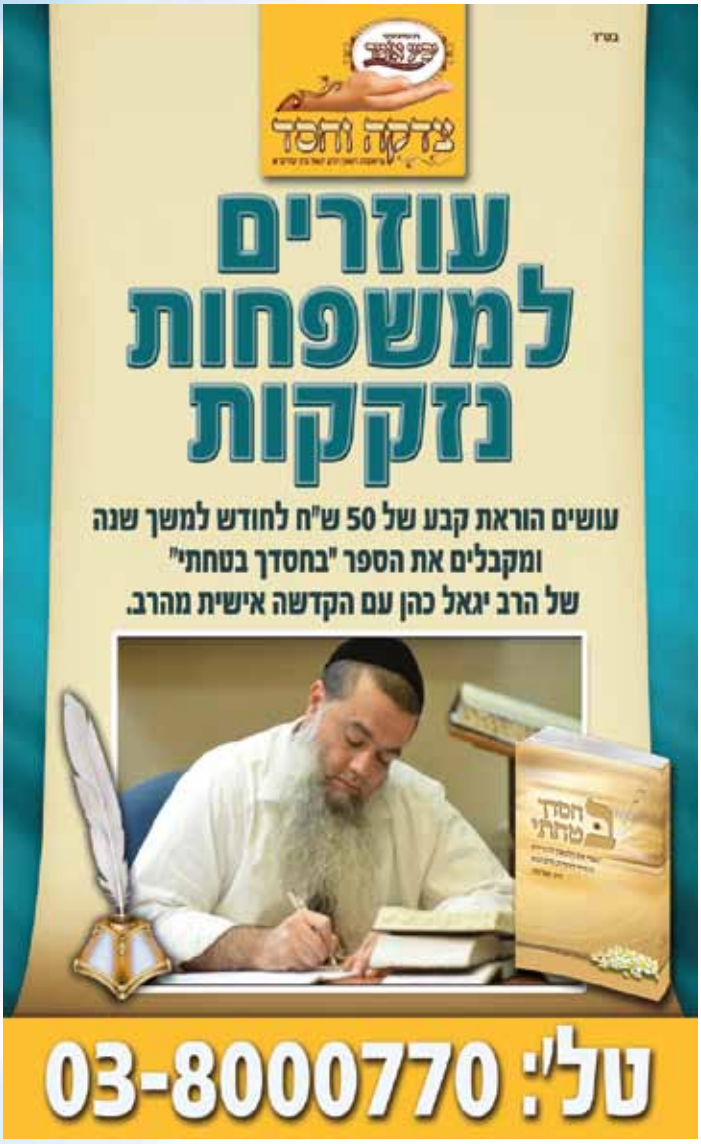
"למה אתה מתכוון? אני מסביר לך שאין לי אגורה מיותרת", התבלבל האברך.

"הבנתי, זה לא עולה לך אגורה..."

כן סידרו מן השמים מטבח לישכר – היישר מביתו של זבולון. אכן, "שמח זבולון בצאתך וישכר באהלך" (דברים לג, יח)!

(מתוך משכני אחריך מאת הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א)

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים